

dende Regler have været, men som Forslaget foreligger, kan man ikke forstaa det anderledes, end at det virkelig er Meningen, at de Huse paa Købstadgrund, der kun bebos af een Familie, og hvis Beboere tilhøre Arbejderklassen eller ernære sig ved Fiskeri eller Haandværk, faa fradraget de 2,500 Kr. Det vilde være ganske urimeligt, at en Haandværksmester, der maaske har en Snes Mand paa Værkstedet, kunde faa fradraget 2,500 Kr., medens, for at nævne et af de Tilfælde, der er opstillet i Ministeriets Cirkulære af 1908, en Forretningsbestyrer, der kan have meget mindre Indtægter, intet som helst Fradrag kan faa. Jeg finder, at dette Forhold maa ændres paa den Maade, at der bliver ensartede Fradragsregler.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg, som et enkelt Medlem har sagt, tror, at Kravene om en gennemgribende Reform af vore kommunale Skatter ikke ville opføre, fordi man vedtager dette lille Lovforslag, selv ikke med de Forbedringer, som jeg her har omtalt, og jeg mener, at det vil være rimeligt at minde Regeringen om, at der fra Købstædernes og Landkommunernes Repræsentanter for nogen Tid siden er stillet Krav om, at hele den kommunale Beskatning undergives en Revision i en Kommission. Det vil ikke være muligt ved saadanne enkelte smaa Lovbestemmelser at rette paa vore Beskatningsforhold saaledes, at de blive fuldt ud retfærdige, det vil være nødvendigt for at faa et retfærdigere Skattegrundlag at undergive hele Spørgsmaalet Behandling i en Kommission, der rolig og i god Tid kan overveje, hvilke Forholdsregler der bør tages for at faa en mere ensartet og mere retfærdig Beskatning. Men til Trods for, at vi maa kræve, at hele Skattespørgsmaalet undergives en virkelig grundig Behandling i en Kommission, nedsat af Regeringen, saaledes som det er krævet af Købstædernes og Landkommunernes Bestyrelse, ville vi selvfølgelig gerne yde vor Medvirken til ved dette Lovforslag at rette en Del af de Mangler ved vore kommunale Skatteforhold, som ere mest paaviselige. Jeg antager, at Forslaget henvises til det Udvalg, der har haft med Loven om Ejendomsskyld og den kommunale Beskatning at gøre, og at der saa ud af dette Udvalgs Arbejde paa dette Lovforslag maa komme et mere tilfredsstillende Resultat end det Forslag, der her foreligger.

A. P. Andersen: Jeg maa erkende, at de Ord, der i Dag lød fra Minister-

bænken, vare mig i høj Grad mere tiltalende end den Udtalelse, som faldt fra den ærede Regerings Bænk ved denne Sags Udsprings første Behandling. Vi ere nu komne fra de taagede Teorier ned paa den praktiske Jord og hørte, at den højtærede Finansminister tog med et praktisk Greb paa Tingene, og det tiltalte i alt Fald mig betydeligt mere end de Udtalelser, som faldt ved denne Sags Udsprings første Behandling. (Afbrydelse). Det er ikke min Skyld, at den højtærede Indenrigsministers Forslag har faaet saa krank en Skæbne, det kan jeg ikke gøre for. Jeg har ganske vist medvirket dertil, men det var sikkert, fordi den højtærede Indenrigsminister for en Gangs Skyld greb fejl i Posen og kom med noget forkert, at Lovforslaget maatte lægges til Side.

Jeg er i det væsentlige enig med den højtærede Finansminister og kan navnlig slutte mig til hans Forlangende om, at de 2,500 Kr.s Fradrag skal gælde i Almindelighed for Byerne. Jeg maa ogsaa have Lov at sige, at naar vi i Udvalget ikke straks fik indsat denne Bestemmelse i Lovforslaget, skyldes det ikke den Omstændighed, at vi ikke have haft Opmærksomheden henvendt derpaa, men det skyldes forskellige andre Forhold og navnlig det, at man ikke kunde overse, hvor meget det vilde betyde for selve Promillens Stigning, og dernæst den Forudsætning, at det muligt under Forhandlingerne vilde blive indført i Lovforslaget, at ogsaa Købstadejendommene kom med. Jeg var den første i Udvalget, der forlangte at faa denne Sag taget op til Overvejelse og Undersøgelse. Naar jeg derfor ogsaa kan slutte mig til, at man samtidig med, at man inddrager Købstadejendomme under den samme ensartede Fradragsregel, som gælder for Ejendomme paa Landet, foretager den deraf følgende Forhøjelse af Promillen fra 1,2 til 1,25, er Grunden netop den, at derved lykkes det at faa Købstadejendomme og Landejendomme ens stillede med Hensyn til de Lettelser i Beskatningen, der gives. Det vilde selvfølgelig have tiltalt mig mindst lige saa meget, om den højtærede Finansminister, hvis Dygtighed, Erfarenhed og tillige Flothed vise sig paa mange Omraader i disse trange Tider, f. Eks. med Hensyn til Bevillingen paa 8—9 Mill. Kr. til den nye Masnedøbro, hvilket viser, at det altsaa ikke kan være saa sløjt med Kassen, kunde have set bort fra de Par Hundrede Tusinde, som det vist var blevet, og ladet dem være ukompenserede. Men det viser sig altsaa her, at den højtærede Finansminister har